

Η Δίκη του Χριστού: Μία νομική ανάλυση

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Του Δερμοσониάδη Χρῆστου (Δικαστού)

Όταν ο Πιλάτος βεβαιώθηκε για την άθωότητα του Χριστού και θέλησε να τον άπολύσει τότε οι Ίουδαῖοι φώναξαν: «Ήμεῖς νόμον ἔχομεν καὶ κατὰ τὸν νόμον ἡμῶν ὀφείλει ἀποθανεῖν, ὅτι Θεοῦ υἷὸν ἑαυτὸν ἐποίησε.» (Ίωάν.10,7). Αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ σημερινὴ θέση τῶν Ἑβραίων.

Ίσχυρίζονται ὅτι ὁ Χριστὸς παρέβη πράγματι τὸ Μωσαϊκὸ Νόμο καὶ δίκαια κατεδικάσθη σὲ θάνατο. Εἶναι δυνατὸν ὅμως ἡ ἀνθρώπινη Δικαιοσύνη νὰ ἔφθασε

σὲ τέτοια ἀντίθεση πρὸς τὴ Θεία Δικαιοσύνη ὥστε νὰ καταδικάσει σὲ θάνατο τὸν ἴδιο τὸ Θεὸ καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ Νόμου νὰ θανατώσει τὸ Δημιουργό; Τὸ βασικὸ λοιπὸν ἐρώτημα εἶναι ἂν ἡ δίκη τοῦ Χριστοῦ ἦτανε μία δίκαιη δίκη, κατὰ τὸ ἀνθρώπινο μέτρο, ἂν δηλαδὴ ἔγινε σύμφωνα μὲ τὸ νόμο καὶ τὴ δικονομία.

Ἡ δικαιοσύνη τὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ βρισκόταν σὲ ἀρκετὰ ψηλὸ ἐπίπεδο. Τὸ Ρωμαϊκὸ Δίκαιο σὲ λίγα θέματα ὑστεροῦσε ἀπὸ τὸ σημερινὸ εὐρωπαϊκὸ δίκαιο καὶ τὸ ἐβραϊκὸ ἦτανε ἱεροκρατικὸ καὶ στηριζόταν στὸ Μωσαϊκὸ Νόμο.

Τὰ ἐβραϊκὰ δικαστήρια ἦτανε πολυμελῆ. Ἀνώτατο Δικαστήριον ἦταν τὸ Μέγα Συνέδριον ποῦ εἶχε καὶ ἄλλες ἐξουσίες. Ἔδρευε στὴν Ἱερουσαλήμ, ἀπετελεῖτο ἀπὸ 120 μέλη μὲ πρόεδρο τὸν Ἀρχιερέα καὶ εἶχε στὴ διαταγὴν τοῦ στρατιωτικῆς δυνάμεως, τὴν κουστωδιά.

Οἱ θανατικὲς καταδίκες τῶν ἐβραϊκῶν δικαστηρίων ἔπρεπε νὰ ἐπικυρωθοῦν ἀπὸ τὴ Ρωμαϊκὴ ἐξουσία ὅπως ἀναφέρεται στὸ βιβλίον “Ἡ δίκη τοῦ Ἰησοῦ” τοῦ θεολόγου Δημήτριου Καππαῆ.

Ἡ θανατικὴ ποινὴ προβλεπόταν γιὰ ἀρκετὰ ἀδικήματα ἀλλὰ σύμφωνα μὲ τὶς ἀντιλήψεις τοῦ λαοῦ σπανίως ἐπιβαλλόταν. Ἡ ἐκτέλεση γινόταν μὲ διάφορους τρόπους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους πιὸ βασανιστικὸς καὶ ἐξευτελιστικὸς ἦταν ὁ θάνατος ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, ὁ ὁποῖος συνηθίζετο ἀπὸ τὰ Ρωμαϊκὰ δικαστήρια, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχαν ἐνδοιασμοὺς στὴν ἐπιβολὴ θανατικῆς καταδίκης.

Κατὰ τὴν ἐβραϊκὴ δικονομίαν ἡ προανάκρισις ἦταν ἄγνωστη καὶ δὲν ὑπῆρχε δημόσιος κατήγορος. Ἡ ἀπόφασις δὲν μποροῦσε νὰ στηριχθεῖ στὴν παραδοχὴν τοῦ κατηγορουμένου ἀλλὰ μόνο στὶς μαρτυρίες.

Ἡ δίκη διεξαγόταν μέρα, μὲ ἀνοικτὰς τὶς πόρτες, ἐνώπιον τοῦ λαοῦ. Ξεκινούσε μὲ τοὺς μάρτυρες ὑπερασπίσεως καὶ ἀκολουθοῦσαν δύο τουλάχιστον μάρτυρες κατηγορίας, ποῦ ἔπρεπε νὰ δώσουν σαφῆ καὶ πανόμοια μαρτυρία, κρατώντας τὸ δεξιὸν χεῖρ πάλω στὸ κεφάλιν τοῦ κατηγορουμένου καὶ σὲ περίπτωσιν θανατικῆς καταδίκης ἔπρεπε νὰ συμμετέχουν στὴν ἐκτέλεσιν καὶ νὰ ρίξουν τὶς πρῶτες πέτρες, ἐὰν ἡ θανάτωσις θὰ γινόταν μὲ λιθοβολισμόν.

Ὁ Κατηγορούμενος ἐθεωρεῖτο ἀθῶος μέχρι τὴν τελικὴν του καταδίκην, ἐδικαιοῦτο νὰ μιλήσῃ, νὰ φέρῃ μάρτυρες καὶ νὰ τύχῃ καλῆς μεταχείρισις.

Κατὰ τὴ γνώμη τῶν συγγραφέων δὲν ἐτήροῦντο πρακτικὰ ἀλλὰ ἡ ἴδια ἡ καταδίκη ἐκδιδόταν μὲ γραπτὸ διάταγμα. (Κοντογόνη: Ἑβραϊκὴ Ἀρχαιολογία, Β'4). Πάντως διάταγμα καταδίκης τοῦ Χριστοῦ δὲν ἔχει βρεθεῖ.

Οἱ Δικαστὲς ἔπρεπε νὰ εἶναι ἀμερόληπτοι, δίκαιοι καὶ μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς νὰ ὑπερασπίζουσαν τὸν κατηγορούμενο. Σὲ περίπτωση θανατικῆς καταδίκης ἀνεβάλλετο ἡ τελικὴ ἀπόφαση γιὰ τὴ μεθεπόμενη μέρα καὶ ἐὰν ἐπικυρωνόταν ἡ θανατικὴ καταδίκη ἡ ἐκτέλεση ἔπρεπε νὰ γίνεαι τὴν ἄλλη μέρα καὶ ὄχι αὐθημερόν. Ἀπὸ τὴν ἔναρξη τῆς ἀκροάσεως μέχρι τὴν ἐκτέλεση χρειαζόταν τουλάχιστον 4 μέρες.

Στὸν τόπο τῆς ἐκτέλεσης συνόδευε τὸν κατηγορούμενο ἕφιππος δικαστής, ποὺ καλοῦσε τὸ λαὸ νὰ ἀναφέρει ἀμέσως στὸ Δικαστήριον, τὸ ὁποῖο συνεδρίαζε ἐκείνη τὴν ὥρα, ὅτιδήποτε ἐλαφρυντικὸ γιὰ τὸν κατηγορούμενο καὶ τότε σταματοῦσε ἀμέσως ἡ ἐκτέλεση.

Αὐτὰ γιὰ τὴ Δικαιοσύνη στὸ Ἰσραήλ.

Πρέπει ὅμως νὰ ἀναφερθεῖ ὅτι στὰ χρόνια τῆς ρωμαϊκῆς ὑποτέλειας ὑπῆρχε μεγάλη φαυλότητα καὶ ἠθικὸς ξεπεσμός, μὲ ἀποτέλεσμα οἱ ἄρχοντες νὰ εἶναι πρόσωπα φαῦλα, ποὺ ἐξασφάλιζαν τὴ θέση τους δωροδοκώντας τοὺς Ρωμαίους ἡγεμόνες. Οἱ Δικαστὲς δὲν εἶχαν πλέον τὴν ἐντιμότητα καὶ τὴν ἀνθρωπιά ποὺ εἶχαν οἱ προκάτοχοί τους. Ὅλοκληρο τὸ ἔθνος βρισκόταν σὲ ξεπεσμό καὶ ἀθλιότητα.

Μετὰ τὴν ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου πολλοὶ Ἰουδαίου πίστεψαν στὸν Χριστό. «Συνήγαγον οὖν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι συνέδριον καὶ ἔλεγον. Τί ποιοῦμεν, ὅτι οὗτος ὁ ἄνθρωπος πολλὰ σημεῖα ποιεῖ; Εἷς δὲ τις ἐξ αὐτῶν Καϊάφας, ἀρχιερεὺς ὢν τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐκείνου, εἶπεν αὐτοῖς ὅτι συμφέρει ἡμῖν ἵνα εἷς ἄνθρωπος ἀποθάνῃ ὑπὲρ τοῦ λαοῦ καὶ μὴ ὅλον τὸ ἔθνος ἀπόληται.» (Ἰω. ΙΑ'48-50)
«Ἐβουλεύσαντο δὲ οἱ ἀρχιερεῖς ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἀποκτείνωσιν, ὅτι πολλοὶ δι' αὐτὸν ὑπῆγον τῶν Ἰουδαίων καὶ ἐπίστευον εἰς τὸν Ἰησοῦν.» (Ἰω. ΙΒ'10)

Καὶ ἡ στρατιωτικὴ κουστωδία, μαζί μὲ ἔνοπλους ὑπηρέτες, ὅταν συνέλαβε τὸν Ἰησοῦν δὲν τὸν ἔφερε στὸ δικαστήριον ἀλλὰ στὸν πεθερὸ τοῦ ἀρχιερέα, τὸν Ἄννα, ποὺ ὑπηρέτησε στὸ παρελθὸν σὰν ἀρχιερέας.

Καὶ ὁ Ἄννας, χωρὶς νὰ ἔχει καμιὰ ἐξουσία ἄρχισε ἀνάκριση γιὰ νὰ βρεῖ αἰτία ἐναντίον τοῦ συλληφθέντος. Κι ὁ Χριστὸς ἀπαντᾷ. «Ἐπερώτησον τοὺς ἀκηκοότας» «ἐν κρυπτῷ ἐλάλησα οὐδέν». (Ἰω. ΙΗ',20).

Ἡ ἀπάντησις δὲν ἄρесе καὶ ἕνας ὑπηρέτης ἐρράπισε τὸν Ἰησοῦν λέγοντας «οὕτως ἀποκρίνη τῷ ἀρχιερεῖ;» Σὲ λίγη ὥρα ὁδήγησαν τὸν Χριστὸν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ ἀρχιερέως Καϊάφα καὶ μέχρις ὅτου μαζευτοῦν τὰ μέλη τοῦ Μεγάλου Συνεδρίου οἱ ὑπηρέτες ἔδερναν, ἔβριζαν καὶ κοροΐδευαν τὸν Χριστόν. Τὸ ἑβραϊκὸν δίκαιο ἀπαγόρευε τὴν ἀνάκρισιν καὶ τὴν κακοποίησιν τοῦ κατηγορουμένου. (Mishna, Sotah 1,4).

Καὶ ἄρχισε ἡ συνεδρίασις τοῦ Ἀνωτάτου Ἑβραϊκοῦ Δικαστηρίου μετὰ ἄλλας τρεῖς δικονομικὰς παραβάσεις.

Τὸ Μέγα Συνέδριον συνεδρίασε εἰς τὸ σπῆτι τοῦ ἀρχιερέως καὶ ὄχι εἰς τὸ κτίριον τοῦ Δικαστηρίου καὶ συνεδρίασε νύκτα, πράγμα ἀπαγορευμένον (Mishna, Sanhedrin IV,1), χωρὶς νὰ προϋπάρχει σαφὴς κατηγορία ἀπὸ δύο τουλάχιστον μάρτυρες, ὅπως ἀπαιτοῦσε ἡ δικονομία.

Μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς δίκης βρέθησαν δύο ψευδομάρτυρες ποὺ διαστρέβλωσαν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου «λύσατε τὸν ναὸν τοῦτον καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερῶ αὐτόν» (Ἰω. Β'19), ποὺ ὁπωσδήποτε ἐλέχθηκε γιὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ ἰδίου καὶ ὄχι γιὰ τὸν ναὸν τοῦ Σολομῶντος.

Οἱ μαρτυρίαι ὅμως δὲν ταίριαζαν μετὰξὺ τους, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι δόθηκαν ἀντικανονικὰ μετὰ τὴν ταυτόχρονη παρουσίαν καὶ τῶν δύο μαρτύρων. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ καταδικαστοῦν εἰς θάνατον οἱ ψευδομάρτυρες σύμφωνα μετὰ τὸ Δευτερονόμιον (Ἰθ' 18-21). «καὶ ἰδοὺ μάρτυς ἄδικος ἐμαρτύρησεν ἄδικα, ἀντέστη κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, καὶ ποιήσετε αὐτῷ ὅν τρόπον πονηρεύσατο ποιῆσαι κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Καὶ οἱ ἐπίλοιποι ἀκούσαντες φοβηθήσονται»

Τὸ Συνέδριον ἀποφάσισε ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ στηριχθεῖ σ' αὐτοὺς τοὺς μάρτυρας καὶ ὁ Πρόεδρος του, ὁ ἀρχιερεὺς Καϊάφας, ἐρώτησε τὸν Χριστόν «σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ; λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς. Σὺ εἶπας Τότε ὁ ἀρχιερεὺς διέρρηξε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ λέγων ὅτι ἐβλασφήμησε. Τί ἔτι χρείαν ἔχομεν μαρτύρων;» (Ματθαίου ΚΣΤ' 63).

Ἡ ὁμολογία τοῦ κατηγορουμένου, ἂν τέτοια θεωρηθεῖ ἡ ἀπάντησίς Του, δὲν ἀποτελοῦσε κατὰ τὸ Μωσαϊκὸν Νόμον ἀπόδειξιν. Χρειαζόταν μάρτυρες «ἐπὶ στόματος δύο μαρτύρων καὶ ἐπὶ στόματος τριῶν μαρτύρων στήσεται πᾶν ῥήμα» (Δευτερονόμιον Ἰθ' 15).

Δὲν ὑπῆρξε καθόλου ὑπεράσπισις, ποὺ ἐθεωρεῖτο ἀπαραίτητον μέρος τῆς δικαστικῆς διαδικασίας. (Sanhedrin IV,5). Τὴν ὑπεράσπισιν τὴν ἀνελάμβανε ἕνας τουλάχιστον ἀπὸ τοὺς δικαστὰς γιὰ νὰ μὴν μείνει κανένας κατηγορούμενος ἀνυπεράσπιστος.

Ὁ ἀρχιερέας «διέρρηξε τὰ ἱμάτιά του» πράγμα ποῦ ἀπαγορεύει ὁ Μωσαϊκὸς νόμος στοὺς ἱερεῖς (Λευϊτικὸν 6, ΚΑ'10).

Καὶ τὰ μέλη τοῦ Συνεδρίου ἀπεκρίθησαν «ἔνοχος θανάτου ἐστὶ» (Ματθαίου ΚΣΤ' 67).

Ἡ ψηφοφορία ἔγινε ταυτόχρονα, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ γίνῃ μὲ τὴ σειρά, ἀπὸ τὸ νεότερο δικαστὴ πρὸς τοὺς παλαιότερους γιὰ νὰ μὴν ἐπηρεαστοῦν μεταξύ τους.

Μετὰ τὴν καταδίκη ἄρχισαν ἄλλα ἔκτροπα «καὶ ἤρξαντο τινὲς ἐμπτύειν αὐτῷ καὶ περικαλύπτειν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ καὶ κολαφίζειν αὐτὸν καὶ λέγειν αὐτῷ προφήτευσον ἡμῖν τίς ἐστὶν ὁ παῖσας σε. Καὶ οἱ ὑπηρέται ραπίσμασιν αὐτὸν ἔβαλον» (Μάρκον ΙΔ' 65).

Γιὰ νὰ τηρήσουν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι τὰ προσχήματα περιμέναν νὰ ξημερώσει καὶ συνεδρίασαν πάλιν γιὰ νὰ ἐπικυρώσουν τὴν καταδίκη στὸ κτίριο τοῦ Μεγάλου Συνεδρίου, δίπλα στὰ τείχη τῆς Ἱερουσαλήμ. «Καὶ εὐθέως ἐπὶ τὸ πρωῖ συμβούλιον ποιήσαντες οἱ ἀρχιερεῖς μετὰ τῶν πρεσβυτέρων καὶ γραμματέων καὶ ὅλον τὸ συνέδριον, δῆσαντες τὸν Ἰησοῦν ἀπήνεγκαν καὶ παρέδωκαν τῷ Πιλάτῳ» (Μάρκον ΙΕ',1).

Ὁ Χριστὸς συνελήφθη τὴν Πέμπτη τὸ βράδυ καὶ ἡ ἐπίσημη δίκη διεξήχθη, ὀλοκληρώθηκε καὶ ἐκτελέστηκε ἡ θανατικὴ ποινὴ μέσα στὴν ἴδια μέρα, τὴν Παρασκευή, κατὰ παράβαση τῶν κανόνων (Sanhedrin IV,1), ἐνῶ ἔπρεπε νὰ περάσουν 4 τουλάχιστον μέρες.

Γράφεται στὴν Ἀκολουθία τῶν Ἁγίων Παθῶν πρὶν ἀπὸ τὸ 12ο Εὐαγγέλιο ὅτι: «Ἦδη βάπτεται κάλαμος ἀποφάσεως παρὰ κριτῶν ἀδίκων καὶ Ἰησοῦς δικάζεται καὶ κατακρίνεται Σταυρῷ. Καὶ πάσχει ἡ κτίσις ἐν Σταυρῷ καθορῶσα τὸν Κύριον. Ἄλλ' ὁ φύσει σώματος δι' ἐμὲ πάσχων, Ἀγαθέ, Κύριε, δόξα σοι.»

Κατὰ τὸ Μωσαϊκὸ Νόμο ἡ Θεοποίησις ἀνθρώπου ἀποτελοῦσε βλασφημία καὶ ἀδίκημα. Ὁ κατηγορούμενος ὅμως ἐδικαιοῦτο ὑπεράσπιση.

Ὁ Χριστὸς ἔκανε ἀναρίθμητα θαύματα μπροστὰ στὸ λαό. Καὶ οἱ ἴδιοι οἱ κάτοικοι τῆς Ἱερουσαλήμ τὸν ὑποδέχτηκαν μερικὲς μέρες πρὶν ἀπὸ τὴ δίκη ψάλλοντας «Ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ.» (Ἰω.ΙΒ' 13).

Ἐξ ἄλλου ἡ ἀνθρωπότητα περιέμενε τὸ Σωτήρα, «τὴν προσδοκία τῶν ἐθνῶν», «τὸν καθολικὸ διδάσκαλο» τοῦ Σωκράτη, τὸ «Λόγο» τοῦ Πλάτωνα, τὸν «Ἄγνωστο Θεὸ» τῶν Ἀθηναίων, τὸν «νέο Θεὸ» τῶν 3 μάγων, τὸν «Ἅγιο» τοῦ Κομπούκιου καὶ τὸν

ἀναμενόμενο ἀπὸ ὄλους τοὺς Προφῆτες τοῦ Ἰσραὴλ «Μεσσία».

Οἱ μορφωμένοι ἑβραῖοι γνώριζαν καλὰ ὅλες τὶς προφητεῖες, ποὺ συνέκλιναν καὶ συμφωνοῦσαν ὅτι ὁ κατηγορούμενος Ἰησοῦς ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Μεσσίας - Χριστὸς ὅπως ἀναφέρεται καὶ στὸ βιβλίον τοῦ Ἰώσηπου Contra Arionem Lib. II 17.

Ἡ ζωὴ, ἡ διδασκαλία Του καὶ τὰ ἀπειράριθμα θαύματά Του δὲν χωροῦσαν καμιὰ ἀμφιβολία. Τὸ Μεγάλον Συνέδριον ὅμως ἀπαξιεῖ νὰ μελετήσῃ τὸ θέμα καὶ νὰ ἐξετάσῃ μήπως ἐνώπιόν του ἀντὶ Θεοποίηση ἀνθρώπου ἔχει ἐνανθρώπιση Θεοῦ. Μᾶλλον δὲν ἀπαξιεῖ, ἀλλὰ σὲ γνώση του καταδικάζει τὸ Μεσσία, ἐφ' ὅσον ὁ ἀρχιερέας εἶχε πεῖ μετὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Λαζάρου «οὗτος ὁ ἄνθρωπος πολλὰ σημεῖα ποιεῖ ...», ὅπως ἀναφέρεται καὶ στὸ βιβλίον «Ἡ δίκη τοῦ Ἰησοῦ» τοῦ εἰσαγγελέα Χρήστου Τραπεζοῦντιου.

Πρεσβύτεροι καὶ Ἀρχιερεῖς κατεδίκασαν σὲ θάνατον τὸ Θεὸν τοὺς καὶ δέσμιο τὸν ὀδηγοῦν στὸν ρωμαῖο Πιλάτον γιὰ νὰ ἐπικυρώσῃ τὴν θανατικὴν καταδίκην.

Μία νέα δίκη, Ρωμαϊκὴ, ξεκινᾷ.

Ἦτανε πρῶτὴ τῆς Παρασκευῆς, τῆς προηγούμενης μέρας τοῦ ἑβραϊκοῦ Πάσχα, ποὺ ἔφεραν οἱ ἑβραῖοι τὸν Ἰησοῦν ἔξω ἀπὸ τὸ Πραιτώριον. Οἱ ἑβραῖοι δὲν ἤθελαν νὰ μποῦν στὴν κατοικία εἰδωλόλατρη γιὰ νὰ μὴ μολυνθοῦν πρὶν ἀπὸ τὸ Πάσχα καὶ στὴν ἐπιμονὴν τοὺς ὁ ρωμαῖος ἡγεμόνας διέταξε καὶ τοποθέτησαν στὸ λιθόστρωτον μπροστὰ ἀπὸ τὸ Πραιτώριον τὴν δικαστικὴν τοῦ ἔδρα γιὰ νὰ δικάσῃ ἐκεῖ τὸν κατηγορούμενον.

Κατὰ τὸ τυπολατρικὸν ρωμαϊκὸν δίκαιον ἡ δικαστικὴ ἐξουσία ἦταν ἀπόλυτα συνδεδεμένη μὲ τὴν ἔδρα, τὴν τήβεννον καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ δικαστῆ παρὰ μὲ τὸ ἄτομόν του.

Μὲ τὴν ἔναρξιν τῆς δίκης παρατηρεῖται ἡ πρώτη δικονομικὴ παράβασις. Ὁ κατηγορούμενος ἦτανε δέσμιος κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δίκης ἐνῶ ἔπρεπε νὰ θεωρεῖται ὁ κατηγορούμενος ἄθῳος μέχρι τὴν καταδίκην. Καὶ ἀρχίζει ἡ δίκη μὲ τὴν ἐρώτησιν τοῦ Πιλάτου: «τίνα κατηγορίαν φέρετε κατὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου;»

Ἐπρεπε λοιπὸν οἱ ἑβραῖοι νὰ κατηγορήσουν τὸν Ἰησοῦν. Ἀλλὰ κατηγορία γιὰ βλασφημία δὲ θὰ ἐνδιέφερε τὸν ρωμαῖον ἡγεμόνα. Οὔτε θὰ ἐπέφερε θανατικὴν καταδίκην. Ὁ ἀρχιερέας Καϊάφας διετύπωσε ἐνώπιον τοῦ λαοῦ νέα, ἐντελῶς ψευδῆ, κατηγορία λέγοντας «τοῦτον εὖρομεν διαστρέφοντα τὸ ἔθνος καὶ κωλύοντα Καίσαρι φόρους διδόναι, λέγοντα ἑαυτὸν Χριστὸν Βασιλέα εἶναι». (Λουκᾶ ΚΓ', 2)

Ἡ ἀπάντησις τοῦ Καϊάφα ἦτανε ἐντελῶς ψευδὴς γιὰ τὸ Μέγα Συνέδριον

καταδίκασε τὸν Ἰησοῦν μὲ ἄλλη κατηγορία, τὴν βλασφημία.

Ἦτανε ψέμα ὅμως καὶ τὸ περιεχόμενό της, γιατί ὁ Χριστὸς εἶχε δώσει διαφορετικὴ ἀπάντηση στοὺς μαθητὲς τῶν Φαρισαίων, ὅταν τὸν ρώτησαν γιὰ τὴ ρωμαϊκὴ φορολογία «ἀπόδοτε οὖν τὰ Καίσαρος Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ» (Ματθ. ΚΒ', 21)

Ἐπρεπε βάσει τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου νὰ γίνεῖ γραπτὴ αἴτηση γιὰ εἰσαγωγή σὲ δίκη.

Ἐπρεπε νὰ ἀναφερθεῖ τὸ ὄνομα καὶ τὰ στοιχεῖα τοῦ κατηγορούμενου καὶ νὰ διατυπωθεῖ ἀκριβῶς ἡ κατηγορία.

Ἐπρεπε νὰ συνταχθεῖ πρωτόκολλο κατηγορίας.

Ἐπρεπε νὰ καθοριστεῖ ἡ μέρα τῆς δίκης καὶ νὰ κληθοῦν καὶ νὰ ἀκουστοῦν, ἐκείνη τὴ μέρα, οἱ μάρτυρες. (Δημαρᾶ: Ἱστορία Ρωμαϊκοῦ Δικαίου, Β 132).

Ἐὰν ὅμως θεωρηθεῖ ὅτι δὲν ἐπρόκειτο γιὰ πρωτόδικη ὑπόθεση ἀλλὰ γιὰ ἐπικύρωση τῆς θανατικῆς καταδίκης τοῦ ἐβραϊκοῦ δικαστηρίου τότε ἡ εἰσαγωγή στὴ δίκη ἔπρεπε νὰ γίνεῖ μὲ καταχώριση γραπτῆς αἴτησης μαζὶ μὲ τὴν πρωτόδικη ἀπόφαση.

Ὁ Πιλάτος δὲν ἔκανε τίποτε ἀπ' αὐτά. Κατέβη ἀπὸ τὴν ἔδρα του, πράγμα ποὺ κατὰ τὸ Ρωμαϊκὸ Δίκαιο σήμαινε ὅτι δὲν ἔχει πλέον δικαστικὴ ἐξουσία, μπῆκε στὸ Πραιτώριο καὶ ἐκεῖ συνομίλησε μὲ τὸν κατηγορούμενο, μακριὰ ἀπὸ τὸ μαινόμενο πλῆθος τῶν ἐβραίων, ἐνεργώντας κάποιας μορφῆς ἀνάκριση.

«Σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων;» (Λουκᾶ ΚΓ' 3), ρώτησε ὁ Πιλάτος τὸν Ἰησοῦν, ὁ ὁποῖος ἀπεκρίθη «ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἐγὼ εἰς τοῦτο ἐλήληθα εἰς τὸν κόσμον, ἵνα μαρτυρήσω τῇ ἀληθείᾳ». (Ἰω. ΙΗ', 35 ἐπ.)

Τὴν ἀπάντηση τοῦ Ἰησοῦ τὴν κατάλαβε ὁ Πιλάτος. Ὁ Χριστὸς ἦτανε πνευματικὸς ἡγέτης καὶ ὄχι κοσμικὸς ἄρχοντας. Ἐκρινε ἀμέσως ὅτι δὲν εὐσταθοῦσε ἡ κατηγορία καὶ δὲν ὑπῆρξε ὁ Ἰησοῦς ἔνοχος ἀντιποίησης ἐξουσίας.

Ὁ Πιλάτος ἐπιβεβαίωσε τὴ θέση του μὲ τὴ φράση ποὺ ἐξεστόμισε «τί ἐστιν ἀλήθεια;» Μία ἐρώτηση ποὺ δὲν περίμενε ἀπάντηση γιατί ἡ ἀλήθεια ἦτανε κατ' ἐκεῖνον μία φιλοσοφικὴ οὐτοπία. Μὲ τὸ πρακτικὸ ρωμαϊκὸ πνεῦμα ποὺ τὸν χαρακτήριζε ὁ Πιλάτος βγήκε ἀπὸ τὸ Πραιτώριο καὶ ἀθώωσε ἀμέσως τὸν κατηγορούμενο λέγοντας στοὺς Ἰουδαίους «ἐγὼ οὐδεμίαν αἰτίαν εὐρίσκω ἐν αὐτῷ». (Ἰω. ΙΗ' 38).

Ἐπρεπε ὁ Ἰησοῦς νὰ ἀφεθεῖ ἀμέσως ἐλεύθερος.

Ὁ ὄχλος ὅμως δημιουργοῦσε μεγάλο θόρυβο μπροστὰ στὸ ἀνάκτορο ἐπιμένοντας στὴ θανατικὴ καταδίκη. Μέσα ἀπὸ τὶς φωνές ὁ Πιλάτος ξεχώρισε ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦτανε Γαλιλαῖος. Καὶ ἡ Γαλιλαία ἦταν ἔξω ἀπὸ τὴ δικαιοδοσία τοῦ Πιλάτου. Ἡ Γαλιλαία εἶχε ἄρχοντα, τετράρχη, τὸν ἐξηρητημένο βασιλιὰ Ἡρώδη τὸν Ἀντύπα.

Ὁ Πιλάτος λοιπὸν παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι εἶχε ἀμέσως προηγουμένως ἀθώωσει τὸν Ἰησοῦν, ἐπικαλέστηκε τὴν τοπικὴ ἀρμοδιότητα τοῦ Ἡρώδη. Καὶ γιὰ νὰ ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ κάθε εὐθύνη ἔστειλε τὸν Ἰησοῦν στὸν Ἡρώδη, ποὺ βρισκόταν ἐκεῖνες τὶς μέρες στὴν Ἱερουσαλήμ. (Λουκᾶ ΚΓ' 6-7)

Ὁ Ἰησοῦς δὲν ἀπάντησε σὲ καμιὰ ἀπὸ τὶς ἐρωτήσεις τοῦ Ἡρώδη, ποὺ ἀποκεφάλισε τὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Πρόδρομο.

Ὁ πανοῦργος Ἡρώδης δὲν θέλησε νὰ ξαναβάψει τὰ χέρια του μὲ ἅγιο αἷμα καὶ ἀπεφάσισε ὅτι δὲν ἔχει ἀρμοδιότητα γιὰ τὸ ἀδίκημα τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἡ ἐβραϊκὴ καταδίκη του ἔγιναν ἔξω ἀπὸ τὰ δικά του σύνορα τῆς Γαλιλαίας.

Ὁ Χριστὸς λοιπὸν ἀθώωθηκε γιὰ δεύτερη φορὰ ἀπὸ τὴ Ρωμαϊκὴ ἐξουσία μὲ τὴν ἀπόφαση τοῦ Ἡρώδη.

Ἄντὶ ὅμως νὰ ἀφεθεῖ ἐλεύθερος ὁδηγεῖται καὶ πάλιν δέσμιος στὸν Πιλάτο, ἀφοῦ ὁ Ἡρώδης καὶ οἱ στρατιῶτες του τὸν ἐξευτέλισαν καὶ τοῦ φόρεσαν βασιλικὸ μανδύα (Λουκᾶ ΚΓ' 11) πράγματα ἐντελῶς ἀπαράδεκτα μὲ τὴν ἀπαλλαγὴ τοῦ κατηγορούμενου, ἔστω καὶ γιὰ ἔλλειψη τοπικῆς ἀρμοδιότητας.

Ὁ Πιλάτος βγήκε στὸν ἐξώστη τοῦ Πραιτωρίου καὶ ἀθώωσε γι' ἄλλη μία φορὰ τὸν Ἰησοῦν λέγοντας «ἰδοὺ ἐγὼ ἐνώπιον ὑμῶν ἀνακρίνας οὐδὲν εὔρον ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ αἴτιον ὧν κατηγορεῖτε κατ' αὐτοῦ. Ἄλλ' οὐδὲ Ἡρώδης. Ἀνέπεμψα γὰρ ὑμᾶς πρὸς αὐτόν. Καὶ ἰδοὺ οὐδὲν ἄξιον θανάτου ἐστὶ πεπραγμένον αὐτῷ». (Λουκᾶ ΚΓ' 15-16)

Οἱ Ἰουδαῖοι φώναζαν περισσότερο καὶ στὸ δίλημμα τοῦ Πιλάτου προστέθηκε καὶ τὸ μήνυμα τῆς γυναίκας τοῦ Πρόκλας “μηδὲν σοὶ καὶ τῷ δικαίῳ ἐκείνῳ. Πολλὰ γὰρ ἔπαθον σήμερον κατ' ὄναρ δι' αὐτόν” (Ματθαίου ΚΖ' 20).

Ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ ὅτι ἡ Πρόκλα βαφτίστηκε Χριστιανὴ καὶ ἐορτάζεται ἡ μνήμη της ὡς ἁγίας στὶς 27 Ὀκτωβρίου.

Ὁ Πιλάτος παρουσίασε τὸ Χριστὸ καὶ τὸ ληστὴ Βαρραβὰ μπροστὰ στὸ λαὸ καὶ ρώτησε ποιὸν ἀπὸ τοὺς δύο νὰ ἀπολύσει γιὰ τὴ γιορτὴ τοῦ Πάσχα. Καὶ ἀκούγονταν ἀκόμη δυνατώτερες οἱ φωνές τοῦ ὄχλου ποὺ ζητοῦσε τὴν ἀπόλυση τοῦ Βαρραβᾶ

καὶ τὴ θανάτωση τοῦ Ἰησοῦ.

Ὁ σκληρὸς τύρρανος, ποὺ ἦτανε ταυτόχρονα ἄβουλος καὶ ἀναποφάσιτος, διέταξε νὰ μαστιγωθεῖ ὁ Ἰησοῦς. Ἡ μαστίγωση ἦτανε σκληρὴ ποινὴ ποὺ συνόδευε τὴν ἔσχατη ποινὴ τῆς σταυρώσεως. Μποροῦσε νὰ ἐπιβληθεῖ καὶ σὰν αὐτοτελὴς ποινὴ. Σὲ καμιὰ περίπτωση ὅμως δὲ μποροῦσε νὰ ἐπιβληθεῖ σὲ πρόσωπο ποὺ ἀθώωθηκε ἢ ἔστω σὲ κατηγορούμενο πρὶν ἀπὸ τὴν τελικὴ καταδίκη του. Ἡ νομοθεσία τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος (Τίτλος Ι, θέμα 1ον καὶ τίτλος 6ος θέμα 7ον) ἦτανε σαφὴς καὶ παρεβιάσθη κατάφορα.

Σκηνὲς ποὺ θὰ ντροπιάζουν τὴν ἀνθρωπότητα καὶ εἰδικότερα τὴν ἀνθρώπινη δικαιοσύνη ἀκολούθησαν. Μετὰ ἀπὸ τὸ βάνουσο φραγγέλωμα στὴν αὐλὴ τοῦ Πραιτωρίου ἔντυσαν τὸ ματωμένο σῶμα τοῦ ἐνανθρωπίσαντος Θεοῦ μὲ βασιλικὴ χλαμίδα, στεφάνωσαν τὴν κεφαλὴ τοῦ αἰώνιου Βασιλέα μὲ ἀκάνθινο στεφάνι καὶ βασάνισαν καὶ ἐξευτέλισαν τὸν ἀμνὸ τοῦ Θεοῦ τὸν αἶροντα τὴν ἁμαρτία τοῦ κόσμου. (Ἰω. ΙΘ' 1-3)

Ὁ ἐκπρόσωπος τῆς ἀνθρώπινης δικαιοσύνης, ὁ Πιλάτος, βγῆκε πάλι ἀπὸ τὸ Πραιτώριο, κάθισε στὴν δικαστικὴ ἔδρα στὸ ὕψωμα τοῦ Λιθόστρωτου καὶ ἀπευθυνόμενος στοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τὸν ὄχλο «λέγει αὐτοῖς. Ἴδε ὁ ἄνθρωπος. Ὅτε οὖν εἶδον αὐτὸν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ὑπηρέται, ἐκραύγασαν λέγοντες. Σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν. Λέγει αὐτοῖς ὁ Πιλάτος. Λάβετε αὐτόν ὑμεῖς καὶ σταυρώσατε. Ἐγὼ γὰρ οὐχ εὐρίσκω ἐν αὐτῷ αἰτίαν. Ἀπεκρίθησαν αὐτῷ οἱ Ἰουδαῖοι: ἡμεῖς νόμον ἔχομεν, κατὰ τὸν νόμον ἡμῶν ὀφείλει ἀποθανεῖν, ὅτι ἑαυτὸν Θεοῦ υἱὸν ἐποίησεν.» (Ἰω. ΙΘ' 6-7)

Ὁ Πιλάτος ἀθώωσε τὸ Χριστὸ γιὰ ἄλλη μία φορά, ἀλλὰ πάλι δὲν τὸν ἀπέλυσε. Καὶ οἱ Ἰουδαῖοι παραδέχθηκαν ὅτι ὁ κατηγορούμενος βρέθηκε ἀπὸ τὸ Μέγα Συνέδριο ἔνοχος θανάτου κατὰ τὸ Μωσαϊκὸ δῆθεν Νόμο γιατί ἀπεκάλεσε τὸν ἑαυτὸ του υἱὸ Θεοῦ, πράγμα ποὺ ἀπέκρυσαν ἀπὸ τὸν Πιλάτο μέχρι τὴ στιγμὴ αὐτῆ.

Ὁ Πιλάτος παρέβη τὴ βασικὴ νομικὴ ἀρχὴ τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου «non bis in idem» (ὄχι δις ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως) καὶ ξαναμπήκε στὸ Πραιτώριο γιὰ νὰ ἀνακρίνει καὶ πάλι τὸν Ἰησοῦν.

Ἡ νέα ἀπροσδόκητη κατηγορία ὅτι «ἑαυτὸν υἱὸν Θεοῦ ἐποίησε», ἡ ἐπιβλητικὴ προσωπικότητα τοῦ Κυρίου, ἡ γαλήνη ποὺ ἀκτινοβολοῦσε, τὸ μήνυμα τῆς γυναίκας τοῦ Πιλάτου καὶ ὁ θρησκευτικὸς φανατισμὸς τῶν Ἰουδαίων συγκλόνισαν καὶ σύγχισαν τὸν Πιλάτο.

Ὁ Πιλάτος συνομίλησε πάλι μὲ τὸν Κύριο. Ὁ κατηγορούμενος δὲν ἦτανε συνηθισμένος ἄνθρωπος καὶ μιλοῦσε σὰν νὰ εἶχε θεϊκὴ ἐξουσία. Ὁ κατηγορούμενος

ήτανε ανώτερος από τὸ δικαστή του. «Ἐκ τούτου ἐζήτει ὁ Πιλάτος ἀπολύσαι αὐτόν.» (Ἰω. ΙΘ' 13)

Ξανακάθησε ὁ Πιλάτος στὴ δικαστικὴ ἔδρα καὶ ἀνοιξε νέα συζήτηση μὲ τὸν ὄχλο σὲ μία τελευταία προσπάθεια νὰ ἀποφύγει τὴ σταύρωση τοῦ Ἰησοῦ. «οἱ δὲ Ἰουδαῖοι ἔκραζον λέγοντες. ἐὰν τοῦτον ἀπολύσης οὐκ εἶ φίλος τοῦ Καίσαρος. πᾶς ὁ βασιλέα ἑαυτὸν ποιῶν ἀντιλέγει τὸ Καίσαρι» (Ἰω.ΙΘ' 13).

Τὸ τελευταῖο τέχνασμα τῶν ἑβραίων συγκλόνησε τὸν Πιλάτο γιατί βρισκόταν σὲ κάποια δυσμένεια τοῦ αὐτοκράτορα Τιβερίου (Ἰωσήπου Lib. XIII, Cap. III, p.1) καὶ ἀποφάσισε ἀμέσως νὰ σώσει τὸ τομάρι του παρὰ νὰ ὑπερασπιστεῖ τὴ δικαιοσύνη. Γιὰ νὰ ἀποφύγει τὸ βάρος τῆς ἄδικης καταδίκης δὲν ἐξέδωσε δικιὰ του ἀπόφαση ἀλλὰ “λαβὼν ὕδωρ ἀπενίψατο τὰς χεῖρας ἀπέναντι τοῦ ὄχλου λέγων. Ἄθῶος εἰμὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ δικαίου τούτου. Ὑμεῖς ὄψεσθε. Καὶ ἀποκριθεὶς πᾶς ὁ λαὸς εἶπε. Τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ’ ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ὑμῶν. Τότε ἀπέλυσεν αὐτοῖς τὸν Βαρραβᾶν, τὸν δὲ Ἰησοῦν φραγγελλώσας παρέδωκεν ἵνα σταυρωθῇ.» (Ματθ. ΚΖ' 24)

Ἐὰν θεωρηθεῖ ὅτι ἡ πράξη τοῦ Πιλάτου νὰ νήψει τὰ χέρια του καὶ νὰ ἐπιτρέψει στοὺς Ἑβραῖους νὰ σταυρώσουν τὸ Χριστὸ ἰσοδυναμεῖ μὲ θανατικὴ καταδίκη τότε πρέπει νὰ θεωρήσουμε ὅτι κατεδικάσθη ὁ Ἰησοῦς σὲ θάνατο ἐπὶ ἐσχάτῃ προδοσίᾳ ἐπειδὴ παρουσιαζόταν σὰν βασιλέας, πράξη ἀντίθετη πρὸς τὴν Lex Julia Majestatis καὶ τὰ Crimina Imminutae Majestatis.

Καὶ ἀκολούθησε ἡ ἐκτέλεση. Οἱ ἄνθρωποι σταύρωσαν τὸν ἴδιο τὸ Θεό τους. Καὶ στάθηκαν οἱ Ἑβραῖοι ἀπέναντι ἀπὸ τὸν Σταυρὸ καὶ ἔβριζαν καὶ κοροΐδευαν. (Μάρκον ΙΕ' 31) «Ὁμοίως δὲ καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ἐμπαίζοντες πρὸς ἀλλήλους μετὰ τῶν γραμματέων ἔλεγον ἄλλους ἔσωσεν, ἑαυτὸν οὐ δύναται σῶσαι.» Παραδεχόταν δηλαδὴ καὶ ἐνώπιον τοῦ Σταυροῦ ὅτι ὁ Χριστὸς ἔκανε θαύματα καὶ ἔσωσε ἄλλους. Σταυρώθηκε λοιπὸν ὁ Χριστὸς καὶ ἀπέθανε καὶ τὴν τρίτῃ ἡμέρα ἀνεστήθη. Τί ἀπέγιναν ὅμως οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἦταν ὑπόλογοι γιὰ τὴν ἄδικη καταδίκη Του;

Ὁ προδότης Ἰούδας ἐπέστρεψε στὸν Ναό, ἔριξε πίσω τὰ τριάκοντα ἀργύρια καὶ κρεμάστηκε σὲ δένδρο ἔξω ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ αὐτοκτόνησε.

Στὸ βίο τῆς Ἁγίας Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς (Μέγας Συναξαριστής, Ἔκδοσις ε', Τόμος 7ος, σελ. 425) ἀναφέρεται ὅτι πῆγε στὴ Ρώμη καὶ κατήγγειλε στὸν Τιβέριο Καίσαρα τὸν Πόντιο Πιλάτο καὶ τοὺς ἀρχιερεῖς. Ὁ Καίσαρας ἀκούοντας γιὰ τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ καὶ γνωρίζοντας ὅτι κατὰ τὸν χρόνον τῆς σταύρωσης, ἔγινε σκότος σὲ ὀλόκληρη τὴν οἰκουμένη διέταξε τὴν προσαγωγή τοῦ Πιλάτου, τοῦ Ἄννα καὶ τοῦ Καϊάφα στὴ Ρώμη. Ὁ Καϊάφας πέθανε κατὰ τὸ ταξίδι καὶ ὁ Ἄννας

έκτελέστηκε στη Ρώμη. Ὁ Πιλάτος φυλακίστηκε ἔξω ἀπὸ τὴ Ρώμη καὶ πέθανε στὴν φυλακὴ. Ἀντίθετα στὰ «χρονικὰ» τοῦ Ζωναρά, βιβλίο Στ', γράφεται ὅτι ὁ διάδοχος τοῦ Τιβερίου ὁ Καλλιγούλας ἐξόρισε τὸν Πιλάτο στὴν Γαλλία καὶ στὸ Γ' βιβλίο τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας τοῦ Εὐσεβίου γράφεται ὅτι ὁ Πιλάτος ὅταν ἦταν ἐξόριστος στὴν Γαλλία ἤρθε σὲ ἀπόγνωση καὶ αὐτοκτόνησε.

Αὐτὰ λοιπὸν γιὰ τὴ δίκη τοῦ Χριστοῦ καὶ γιὰ τὴ δίκη τῶν δικαστῶν Του, στὴν ὁποία ὁ Αὐτοκράτορας κατεδίκασε τοὺς δικαστὲς καὶ κατὰ συνέπεια αὐτὴ ἡ ἀπόφαση ἀποτελεῖ τὴν ἔβδομη καὶ τελικὴ ἀθώωση τοῦ Χριστοῦ.

Στὴν ἑβραϊκὴ δίκη τοῦ Μεγάλου Συνεδρίου σημειώσαμε 16 ἀπὸ τὶς παραβάσεις τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου.

Στὴ δίκη τοῦ Πιλάτου σημειώσαμε ἄλλες 16 σοβαρὲς παραβάσεις τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου.

Ἡ ὅλη ὅμως διεξαγωγὴ τῶν δικῶν, ἀπὸ τὴ βραδινὴ σύλληψη μέχρι τὴν μεσημβρινὴ Σταύρωση, οἱ ψευδεῖς καὶ ἐναλλασσόμενες κατηγορίες, ἡ συνεχὴς ἐναλλαγὴ τῆς δίκης καὶ τῆς ἀνάκρισης, ἡ μεταφορὰ τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὰ σπίτια τῶν ἀρχιερέων στὸ Πραιτώριο, στὸ λιθόστρωτο, στὸν Ἡρώδη, οἱ βασανισμοὶ τοῦ κατηγορουμένου καὶ ἡ Σταύρωσή Του ἐνῶ βρέθηκε 6 φορές ἀθῶος ἀπὸ τὸν Πιλάτο καὶ τὸν Ἡρώδη, δὲν μποροῦν νὰ χαρακτηριστοῦν σὰν δίκη, οὔτε σὰν παρωδία δίκης ἀλλὰ σὰν τὸ μεγαλύτερο κακούργημα τῆς ἀνθρωπότητας καὶ τὴν αἰώνια ντροπὴ ποὺ βαρύνει τὸν κόσμον ὅλο. Μεγαλύτερο ἔγκλημα δὲ μπορούσε νὰ διαπράξει ὁ ἄνθρωπος. Καὶ ὅμως τὸν Σταυρὸ τοῦ θανάτου μετέτρεψε ὁ Κύριος σὲ ξύλον τῆς ζωῆς καὶ τὸ μέγα ἔγκλημα τὸ μετέτρεψε σὲ Θεῖο Σχέδιο Σωτηρίας γιὰ μᾶς, τοὺς δημίους Του.

Τίποτε ἀντάξιο τῆς θυσίας Του δὲν ἔχουμε νὰ τοῦ ἀντιπροσφέρουμε καὶ περιοριζόμαστε στὸ μυστήριο τῆς Θείας Μεταλήψεως. Τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι «ἐφ' ὑμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν» ἀλλὰ μᾶς προσφέρεται γιὰ νὰ σωθοῦμε ἐμεῖς καὶ τὰ παιδιὰ μας

Εὐχόμαστε ἡ Σταυρικὴ θυσία τοῦ Κυρίου μας νὰ σώσει ἐμᾶς ἀπὸ τὴν δικαία καταδίκη.

Πηγή/Ἐκδοση: Παιδαγωγικὸ Ἰνστιτοῦτο Κύπρου.

Ἐκ τοῦ ιστοτόπου Ἐνορίας Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Ζώνης Πατησίων